

Om himlens förbindelse med människosläktet

291. Det är känt inom kyrkan att allt gott kommer från Gud och inte något gott från människan och att av denna anledning ingen människa bör tillskriva sig något gott som sitt eget. Det är också känt att det onda kommer från djävulen. Därför säger de som talar med utgångspunkt från kyrkans lära om dem som handlar rätt, och också om dem som talar och predikar gudfruktigt, att de är ledda av Gud, medan de säger motsatsen om dem som handlar orätt och talar gudlöst. Det skulle inte kunna förhålla sig på detta sätt om inte människan hade förbindelse såväl med himlen som med helvetet, och om inte båda slagen av förbindelse skedde såväl med hennes vilja som med hennes förstånd, ty det är från viljan och förståndet som kroppen handlar och munnen talar. Hurdan denna förbindelse är skall nu sägas.

292. Hos varje människa finns såväl goda som onda andar. Genom de goda andarna har människan förbindelse med himlen och genom de onda andarna med helvetet. Dessa andar är i andarnas värld, som befinner sig mitt emellan himlen och helvetet. Denna värld kommer att beskrivas särskilt längre fram. När dessa andar kommer till människan, tränger de in i hela hennes minne och i följd därav i allt hon tänker, de onda andarna i allt det i hennes minne och tanke som är ont, de goda andarna däremot i allt det i hennes minne och tanke som är gott. Andarna vet inte om att de är hos en människa, utan tror, när de är hos henne, att allt som tillhör människans minne och tanke är deras eget. Inte heller ser de människan, emedan det som är i vår solvärld inte är synligt för dem²⁰². Herren ser med den yttersta omsorg till att andarna inte må veta att de är hos människan, ty om de visste det, skulle de tala med henne, och onda andar skulle i så fall förgöra henne. Emedan de är förbundna med helvetet, önskar nämligen onda andar ingenting hellre än att förgöra människan, icke blott med hänsyn till själen, det är med hänsyn till hennes tro och kärlek,

utan även med hänsyn till kroppen. Det förhåller sig annorlunda när de inte talar med människan. Då är de nämligen inte medvetna om att vad de tänker såväl som vad de talar om sinsemellan är från människan, ty även samtalen dem emellan kommer från människan, trots att de tror att dessa samtal har sitt ursprung i dem själva; och var och en sätter stort värde på och älskar sitt eget. På så sätt nödgas andarna älska och akta människan även om de inte vet om det. Att andarnas förbindelse med en människa är av detta slag har efter flera års oavbruten erfarenhet blivit mig så bekant att ingenting är för mig mer bekant.

293. Att andar som har gemenskap med helvetet också har kontakt med människan beror på att människan föds i allt slags ont, och hennes första liv har följaktligen inte någon annan utgångspunkt. Härav följer att om inte sådana andar som liknar människan själv stod i kontakt med henne, skulle hon inte kunna leva och skulle då alls inte heller kunna ledas bort från sina onskor och omdanas. Hon hålls därför i sitt eget liv med hjälp av onda andar, men avhålls samtidigt från det med hjälp av goda andar. Med hjälp av båda hålls hon alltså i jämvikt. Emedan hon är i jämvikt är hon i frihet och kan föras bort från det onda och vändas till det goda, och det goda kan till och med inplantas i henne, vilket inte skulle kunna ske om hon inte vore i frihet. Hon skulle inte heller kunna åtnjuta någon frihet om inte andar från helvetet drev på från den ena sidan och andar från himlen utövade en inverkan från den andra sidan, och människan själv befann sig i mitten. Det har också påvisats att i den mån människan handlar från sin ärvda natur, och således av sig själv, kan hon inte ha något liv. Inte heller kan hon ha något liv om hon inte tillåts vara i det onda, och inte heller om hon inte får vara i frihet. Dessutom har det påvisats att hon inte kan tvingas till något gott, och att ett påtvingat gott inte stannar kvar, och det har också förklarats att det goda som människan tar emot i frihet inplantas i hennes vilja och blir som om det vore hennes *proprium*²⁰³. Av detta följer att människan har gemenskap både med helvetet och med himlen.

294. Här skall också förklaras hurdan himlens gemenskap med goda andar är, och hurdan helvetets gemenskap med onda andar är, och även hurdan himlens och helvetets förbindelse med människan till följd därav är. Alla andar som befinner sig i andarnas värld har samband antingen med himlen eller med helvetet, de onda andarna med helvetet, de goda med himlen. Himlen är indelad i samhällen, likaså helvetet. Varje ande hör till något samhälle och äger

bestånd tack vare inflytelse därifrån och verkar alltså som ett därmed. Det är till följd av detta som människan är förbunden med himlen eller med helvetet allteftersom hon är förbunden med andarna där, ja, hon är förbunden med det samhälle i himlen eller i helvetet vari hon är med hänsyn till sitt känsloliv eller med hänsyn till sin kärlek. Alla himlens samhällen är nämligen distinkta i enlighet med sina känslor av hängivenhet för det goda och det sanna, och alla helvetets samhällen i enlighet med sina känslor för det onda och falska. (Vad beträffar himlens samhällen, se ovan, nr 41–45 och nr 148–151.)

295. De andar som är anslutna till människan är just sådana som hon själv är med hänsyn till sitt känsloliv eller sin kärlek. De goda andarna ansluts till henne av Herren, medan de onda andarna tillkallas av människan själv. Andarna hos människan skiftar emellertid allteftersom hennes känslor förändras. Alltså är vissa andar hos henne i spädbarnsåldern, andra i barndomen, ännu andra i ungdomen och vuxen ålder, och åter igen andra i ålderdomen. I spädbarnsåldern är andar närvarande som är i oskuld och som följaktligen har gemenskap med oskuldens himmel, som är den innersta eller tredje himlen. I barndomen är andar närvarande som har en håg för kunskap^a och som alltså har gemenskap med den yttersta eller första himlen. I ungdomen och vuxen ålder är andar närvarande som har intresse^b för det goda och sanna och som följaktligen är i intelligens och har gemenskap med den andra eller mittersta himlen, medan i ålderdomen andar är närvarande som är i vishet och oskuld och som alltså har gemenskap med den innersta eller tredje himlen. Denna närvaro av andar ombesörjs emellertid av Herren^c hos dem som kan omdanas och pånyttfödas. Det sker emellertid annorlunda med dem som inte kan omdanas och pånyttfödas. Även dessa vidfogas goda andar för att de så vitt möjligt skall kunna avhållas från det onda, men deras omedelbara förbindelse är med onda andar som har gemenskap med helvetet, och därför har de närmast hos sig sådana andar som liknar dem själva. Om de älskar sig själva och är vinningslystna eller älskar att hämnas eller begå äktenskapsbrott, då är liknande andar hos dem och bor så att säga i deras onda känslor. I den mån människan inte kan avhållas från det onda med hjälp av de goda andarna upptänder nämligen de onda andarna henne, och i den mån som onda känslor behärskar henne hänger de onda andarna sig fast vid henne och drar sig inte tillbaka. Följaktligen är en ond människa förbunden med helvetet och en god människa med himlen.

296. Att människan styrs av Herren med hjälp av andar beror på att människan inte är i himlens ordning. Hon är nämligen född med en benägenhet till ondskor^a som kommer från helvetet och följaktligen i ett tillstånd helt motsatt den Gudomliga ordningen. Hon måste därför försättas i ordning, och detta kan inte ske på något annat sätt än med hjälp av andar. Det skulle förhålla sig annorlunda om människan var född med en böjelse för det goda^b som överensstämmer med himlens ordning. I så fall skulle hon inte behöva styras av Herren genom andar, utan kunde styras genom själva ordningen, och alltså genom en allmän inflytelse. Det är förmedelst denna allmänna, inflytelse som människan styrs med avseende på allt som från tanken och viljan utgår i handling, således med avseende på sitt tal och sitt handlande, ty både talet och handlingen härflyter från en naturlig ordning. Med människans tal och handlingar har därför de andar som är anslutna till henne ingenting gemensamt. Även djuren styrs med hjälp av den allmänna inflytelsen från den andliga världen, emedan de är i sitt livs ordning och inte har kunnat förvända och förstöra denna ordning, eftersom de inte har något förnuft²⁰⁴. Hurdan skillnaden är mellan människor och djur kan man se ovan (nr 39).

297. Vad vidare himlens förbindelse med människosläktet angår så bör man veta att Herren inflyter själv i varje människa i enlighet med himlens ordning, såväl i hennes innersta själsförmögenheter^a som i hennes yttersta kroppsliv^b, och han bereder henne till att ta emot himlen och styr hennes yttersta kroppsliv från hennes innersta själsförmögenheter och samtidigt hennes innersta själsförmögenheter från hennes yttersta kroppsliv och håller sålunda allt både i allmänhet och i synnerhet hos henne i sitt rätta sammanhang. Denna Herrens inflytelse kallas omedelbar eller direkt inflytelse, medan den andra inflytelsen som sker genom andar, kallas medelbar eller indirekt inflytelse. Denna senare inflytelse äger bestånd genom den förra. Den omedelbara inflytelsen som är från Herren själv utgår från hans Gudomliga Mänskliga och ingår i människans vilja och genom viljan i hennes förstånd, alltså i det goda hos människan och genom hennes goda i hennes sanna, eller vad som är detsamma, i hennes kärlek och genom hennes kärlek i hennes tro, men inte tvärtom, och än mindre i tron utan kärleken eller i det sanna utan det goda eller i ett förstånd som inte utgår från viljan. Denna Gudomliga inflytelse är oavbruten och tas hos de goda emot i deras goda. Hos de onda tas den däremot inte emot. Hos dessa antingen

förkastas, förkvävs eller förvänds den. Därför tillkommer dem ett ont liv, som i andlig bemärkelse är det samma som död²⁰⁵.

298. De andar som är hos människan, såväl de som är förbundna med himlen som de som är förbundna med helvetet, inflyter aldrig i människan från sitt minne och dess åtföljande tanke, ty om de infliet från sin egen tanke skulle människan inte kunna veta annat än att vad som är deras är hennes (se ovan, nr 256). Likväl inflyter i människan genom andarna från himlen en känslolimpuls som kommer från en kärlek till det goda och det sanna, och från helvetet en känslolimpuls som kommer från kärlek till det onda och det falska. I den mån som människans känsla alltså överensstämmer med den känslolimpuls som inflyter, tas denna emot av henne i hennes tanke, emedan människans inre tanke helt och hållet överensstämmer med hennes känsla eller kärlek. I den mån som den inflytande känslolimpulsen inte överensstämmer med hennes egen känsla, tas den däremot inte emot. Då det alltså inte är tanken som införs hos människan av andarna, utan blott en känsla av hängivenhet för det goda eller för det onda, så är det klart att människan kan välja, emedan hon har frihet, och att hon således med hjälp av sin tankeverksamhet kan ta emot det goda och förkasta det onda, eftersom hon från Ordet vet vad som är gott och vad som är ont. Det som hon på grund av sin känsla tar emot i sin tanke, det tillägnas henne också, men det som hon på grund av sin känsla inte tar emot i sin tanke, det tillägnas henne inte. Av detta är det uppenbart hurdan inflytelsen är hos människan av det goda från himlen och av det onda från helvetet.

299. Jag har också fått veta varför människan ängslas, får själskval och en känsla av inre sorgsenhet som kallas melankoli. Det finns andar som ännu inte står i förbindelse med helvetet, emedan de ännu alltjämt är i sitt första tillstånd i andarnas värld, och dessa andar skall beskrivas längre fram där det handlar om den andliga världen. De älskar sådant som är osmält och skadligt, såsom den del av födan i magen som blir avföring. De är därför närvarande hos människan där sådana osmälta saker förekommer, eftersom detta är för dem en njutning, och de samtalar där med varandra på grund av sin vidriga gemensamma lustkänsla. Denna känsla i deras tal inflyter från andarnas värld i människan, och om den är motsatt människans känsla, förvandlas den i henne till en känsla av sorgsenhet och dyster ängslan, men om den sammanfaller med hennes egen känsla, blir den i henne en känsla av livlig glädje och munterhet.

Dessa andar syns i närheten av magen, en del till vänster om den, en del till höger, andra syns under den och andra ovanför den, åter igen andra nära den och andra längre bort, alltså på olika ställen alltefter de känslöstämningar de är i. Att det yttre sinnets ängslan har detta ursprung har jag fått veta och fått bekräftat genom mycken erfarenhet. Jag har sett dessa andar, hört dem, känt den ängslan som uppkommer från dem och talat med dem. När de drevs bort upphörde känslan av ängslan, när de återvände kom den tillbaka, och jag har känt dess tillväxt och avtagande allteftersom de närmade sig och avlägsnade sig. Härav har det blivit klart för mig hur det kommer sig att en del människor, som inte vet vad samvete är, emedan de inte har något samvete, tillskriver magen samvetskval²⁰⁶.

300. Himlens förbindelse med människan är inte av samma slag som en människas förbindelse med en människa, utan den är en förbindelse med människans inre sinnestillstånd och alltså med hennes andliga eller inre människa. Med hennes naturliga eller yttre människa å andra sidan upprättas himlens förbindelse med hjälp av motsvarigheter, och denna förbindelse skall beskrivas i följande kapitel, där himlens förbindelse med människan genom Ordet behandlas.

301. Att himlens förbindelse med mänskligheten, och mänsklighetens förbindelse med himlen, är sådan att den ena äger bestånd från den andra, skall också visas i följande kapitel.

302. Jag har talat med änglarna om himlens förbindelse med mänskligheten och sade att människorna i kyrkan visserligen säger att allt gott är från Gud och att änglar är hos människan, men att det likväl är få som tror att änglar är förbundna med henne och än mindre att de är i hennes tanke- och känsloliv. På detta svarade änglarna att de visste att en sådan tro och ett sådant talesätt alltjämt förekommer i världen, och vad som förvånade dem, i synnerhet inom kyrkan, där dock Ordet är tillgängligt som lär människorna om himlen och dess förbindelse med människan; och detta trots att förbindelsen likväl är sådan att människan inte kan tänka det minsta utan att andar är anslutna till henne, och att hennes andliga liv är beroende därav. Orsaken till människans okunnighet om denna sak sade de vara att hon tror sig leva av sig själv utan något samband med livets Första Vara, och att hon inte vet att detta

samband upprättas genom himlarna, då likväl människan, om detta samband upplöstes, ögonblickligen skulle falla ned död. Om människan trodde, som saken verkligen förhåller sig, att allt gott kommer från Herren och allt ont från helvetet, skulle hon inte göra det goda hos sig till en förtjänst, och inte heller skulle det onda tillräknas henne. På så sätt skulle hon nämligen se upp till Herren i allt det goda hon tänker och gör, och allt det onda som strömmar in skulle hon kasta tillbaka till det helvete som det kommer ifrån. Eftersom människan emellertid inte tror på någon inflytelse, vare sig från himlen eller från helvetet, och följaktligen håller före att allt som hon tänker och vill är i och därför också från henne själv, så tillägnar hon sig det onda och förorenar det inflytande goda genom att betrakta det som förtjänstfullt.

Om himlens förbindelse med människan genom Ordet

303. De som tänker från ett inre förnuft kan se att allt står genom förmedlande länkar i samband med ett Första, och att vadhelst som inte står i samband därmed strax skingras. De vet nämligen, när de tänker efter, att intet kan äga bestånd av sig självt, utan endast från något som går före, och att allt följaktligen äger bestånd från ett Första. De vet också att sambandet med det som går före är såsom sambandet av ett resultat med dess frambringande orsak, ty när den frambringande orsaken tas bort från dess resultat, upplöses och skingras resultatet. Eftersom de lärda har tänkt på detta sätt, har de både insett och sagt att tillvaro är ett ständigt tillblivande, och att följaktligen allt oupphörligen blir till från ett Första, det är, äger bestånd från det, emedan det har blivit till från det. Hurdant sambandet är mellan varje skapat ting och det som föregår det, det vill säga dess samband med det Första som allt kommer ifrån, kan dock inte förklaras i få ord, emedan det är både skiftande och olika. Man kan endast i största allmänhet säga att det finns ett samband mellan den naturliga världen och den andliga världen, och att det är till följd därav som det finns en motsvarighet mellan allt i den naturliga världen och allt i den andliga världen (se nr 103–105), samt att det finns ett samband och följaktligen en motsvarighet mellan allt i människan och allt i himlen (som man också kan se ovan, nr 87–102).

304. Människan är så skapad att hon kan ha samband och förbindelse med Herren, men med himlens änglar blott gemenskap. Att människan inte har förbindelse utan blott gemenskap med änglarna beror på att hon från skapelsen liknar änglarna med avseende på de inre sinnesförmögenheterna^a, ty människan har liksom ängeln vilja och förstånd. Det är därför som människan efter döden blir en ängel om hon har levt i enlighet med den Gudomliga ordningen, och hon har då liksom ängeln vishet. När det talas om människans

förbindelse med himlen är det följaktligen hennes förbindelse med Herren och hennes gemenskap med änglarna som avses, ty himlen är icke en himmel från änglarnas proprium, utan från det Gudomliga som tillhör Herren. Att det Gudomliga som tillhör Herren bildar himlen kan man se ovan (nr 7–12).

[2] Människan har emellertid utöver vad en ängel har detta, att hon icke blott är i den andliga världen med hänsyn till allt som tillhör hennes inre människa, utan även samtidigt i den naturliga världen med hänsyn till allt som tillhör hennes yttre människa. Det som hör till hennes yttre människa och som finns i den naturliga världen består av allt som tillhör hennes naturliga eller yttre minne och allt som till följd därav tillhör hennes tanke och föreställning. Detta består i allmänhet av insikter och kunskaper med deras åtföljande förnimmelser av nöje och behag i den mån de erinrar om världen samt av många lustkänslor som tillhör de kroppsliga sinnenas uppfattningsförmåga och dessutom av sinnesförnimmelserna, talet och handlingarna själva. Allt detta bildar faktiskt det yttersta underlaget, vari Herrens Gudomliga inflytande utmynnar, ty hans inflytande stannar inte av i mitten utan fortgår till sitt yttersta underlag. Av detta framgår det uppenbart att det yttersta av den Gudomliga ordningen är i människan, och att emedan hon är det yttersta underlaget för Herrens inflytande så är hon skapelsens bas och grundval.

[3] Eftersom Herrens Gudomliga inflytande som sagt inte stannar av i mitten utan fortgår till sitt yttersta underlag, och eftersom det mittersta som inflytandet genomgår är änglahimlen och det yttersta underlaget är hos människan och intet osammanhängande existerar, så följer att sambandet och förbindelsen av himlen med mänskligheten är av sådant slag att den ena äger bestånd av den andra, och att mänskligheten utan himlen skulle vara som en kedja utan länkar, och att himlen utan mänskligheten skulle vara som ett hus utan grundval²⁰⁷.

305. Människan har emellertid brutit detta samband med himlen genom att hon har vänt bort allt i sin inre människa från himlen och genom kärlek till sig själv och världen inriktat detta på världen och sig själv och så dragit sig undan från att längre tjäna himlen som bas och grundval. Därför har Herren ombesörjt ett medel som skall vara en bas och grundval för himlen och för himlens förbindelse med människan i stället för människan själv. Detta medel är Ordet. Hur Ordet tjänar som ett sådant medel har emellertid visats på många ställen i verket *Arcana Caelestia*. Man kan också se alla dessa ställen sammanförda på ett enda ställe i det lilla verket om *Den Vita Hästen*,

som omnämns i *Uppenbarelseboken*, och även i *Bihanget till det Nya Jerusalem och dess Himmelska Lära*, vars referenser i denna sak återges i slutet av verket under rubriken *Hänvisningar till Arcana Caelestia*²⁰⁸.

306. Jag har från himlen fått veta att de fornäldsta människorna, emedan deras inre människa var vänd mot himlen, hade direkt uppenbarelse, och att Herrens förbindelse med mänskligheten vid den tiden ägde rum genom sådan uppenbarelse. Efter deras tid förekom däremot inte någon direkt uppenbarelse, utan en indirekt uppenbarelse genom motsvarigheter. Hela deras gudstjänst bestod nämligen då av motsvarigheter. Därför kallades den tidens kyrkor förebildande kyrkor. På den tiden visste människorna nämligen vad motsvarighet och förebildning var, och de visste också att allt som fanns på jorden motsvarade de andliga ting som fanns i himlen och i kyrkan, eller vad som är det samma, förebildade dem. De naturliga förebildningarna som var det yttre av deras kult tjänade dem därför som medel till att tänka andligt och följaktligen samfällt med änglarna. När sedermera kunskapen om motsvarigheter och förebildningar hade gått förlorad, skrevs Ordet ned, i vilket alla ord och ordens mening är motsvarigheter och alltså innehåller en andlig eller inre mening, vari änglarna är. När människan läser Ordet och uppfattar det efter den bokstavliga eller yttre meningen, uppfattar änglarna det alltså efter den inre eller andliga meningen. Allt änglarnas tänkande är nämligen andligt, medan människans tänkande är naturligt. Dessa typer av tänkande ser visserligen ut att vara olika, men de bildar likväl en enhet, emedan de motsvarar varandra. Det är av denna anledning som Herren, sedan människan fjärfat sig från himlen och brutit banden med den, i Ordet ombesörjde ett nytt medel till att förbinda himlen med människan.

307. Hur himlen är förbunden med människan med hjälp av Ordet vill jag nu belysa med några ställen därifrån. ”Det Nya Jerusalem” beskrivs i *Uppenbarelseboken* med dessa ord:

Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden var borta . . . Och jag såg den heliga staden Jerusalem komma ner från Gud ur himlen . . . Staden var byggd i fyrkant och dess längd var som dess bredd. Och en ängel mätte upp den med sin måttstock till tolv tusen stadier; längden, bredden och höjden var lika. Och han mätte upp muren, till etthundrafyrtiofyra alnar efter

människornas mått, som också var ängelns. Muren var byggd av jaspis och staden var av rent guld, som var som genomskinligt glas. Grundstenarna i stadsmuren var av alla slags ädelstenar . . . De tolv portarna var tolv pärlor . . . och den breda gatan genom staden var av rent guld som var som genomskinligt glas. (*Upp. 21:1, 2, 16, 17, 18, 19, 21.*)

När människan läser detta förstår hon det inte på något annat sätt än enligt bokstavsmeningen, nämligen så att den synliga himlen skall förgås tillika med jorden, och en ny himmel uppstå och att den heliga staden Jerusalem skall sänka sig ned på den nya jorden, samt att staden med hänsyn till alla sina mått skall vara enligt beskrivningen. De änglar som är hos människan förstår emellertid detta på ett helt annat sätt. De förstår nämligen på ett andligt sätt allt det som människan förstår på ett naturligt sätt.

[2] Med ”den nya himlen och den nya jorden” förstår de en ny kyrka. Med ”staden Jerusalem som kommer ner från Gud ur himlen” förstår de kyrkans himmelska lära, uppenbarad av Herren. Med stadens ”längd, bredd och höjd”, vilka var lika, samt med ”tolv tusen stadier” förstår de allt det goda och sanna i sammanfattning som tillhör kyrkans lära. Med stadens ”mur” förstår de de sanningar som skyddar läran. Med ”murens mått, som var etthundrafyrtiofyra alnar efter människornas mått, som också var ängelns”, förstår de alla dessa beskyddande sanningar i sammanfattning och deras beskaffenhet. Med stadens ”tolv portar, som utgjordes av pärlor”, förstår de inledande sanningar, emedan ”pärlor” betecknar sådana sanningar. Med ”stadsmurens grundvalar, som var prydda med alla slags ädelstenar”, förstår de sådana kunskaper som kyrkans lära är grundad på. Med ”rent guld, likt genomskinligt glas, varav staden och dess gata bestod”, förstår de kärlekens goda, som läran och dess sanningar får sin genomskinlighet ifrån. På detta sätt uppfattar änglarna allt detta, och alltså inte som människan. Människans naturliga föreställningar övergår således hos änglarna i andliga föreställningar utan att de vet något om Ordets bokstavsmening, såsom om den nya himlen och den nya jorden, om den nya staden Jerusalem, om dess mur eller om murens grundvalar och dess mått. Likväl bildar änglarnas tänkesätt alltid en enhet med människans tänkesätt, emedan tänkesätten motsvarar varandra. De bildar en enhet nästan på samma sätt som en talares ord bildar en enhet med förståelsen av dem hos en åhörare som inte ger akt på orden, utan blott på deras innebörd. Av detta framgår det hur himlen är förbunden med människan genom Ordet.

[3] Här följer ännu ett exempel från Ordet:

På den dagen skall en banad väg leda från Egypten till Assyrien, och Assyrien skall komma in i Egypten och Egypten i Assyrien, och egyptierna skall tjäna Assyrien. På den dagen skall Israel vara den tredje tillsammans med Egypten och Assyrien^a, en välsignelse i mitten av det land som Jehovah Sebaot skall välsigna, i det han säger: Välsignat vare mitt folk, det egyptiska, och mina händers verk, det assyriska folket, och Israel, min arvedel. (*Jes. 19:23–25.*)

Vad människan tänker och vad änglarna tänker när detta läses, kan man klargöra såväl med hjälp av Ordets bokstavsmening som dess inre mening. Människan tänker med utgångspunkt från bokstavsmeningen att egyptierna och assyrierna kommer att omvändas till Gud och accepteras av honom och utgöra ett med det israeliska folket. Änglarna å andra sidan tänker i enlighet med Ordets inre mening på den andliga kyrkans människa, som här skildras i den inre meningen. Hennes andliga människa betecknas med Israel, hennes naturliga med det egyptiska folket, och hennes förnuftiga, som är den mellersta människan, med Assyrien.²⁰⁹ Ordets bokstavsmening och dess inre mening utgör dock ett, eftersom de motsvarar varandra. När änglarna tänker på sitt andliga sätt och människan på sitt naturliga sätt, är de därför förbundna med varandra nästan som själ och kropp, ty Ordets inre mening är dess själ, och bokstavsmeningen är dess kropp. Sådant är Ordet överallt. Av detta är det klart att Ordet är medlet till att förbinda himlen med människan, och att dess bokstavsmening tjänar som bas och grundval.

308. En förbindelse av himlen genom Ordet med dem som är utanför kyrkan, där Ordet inte finns, förekommer också. Herrens kyrka är nämligen universell och förekommer hos alla som erkänner det Gudomliga och lever i människokärlek. Alla sådana människor undervisas efter döden av änglar och tar emot Gudomliga sanningar²¹⁰. Om denna sak kan man se mer längre fram i ett särskilt kapitel, som handlar om hedningarna. Kyrkan i dess helhet på jorden är i Herrens åsyn såsom en enda Människa, precis på samma sätt som himlen är det (se ovan, nr 59–72). Kyrkan där Ordet förekommer och Herren därigenom är känd är som hjärtat och lungorna i den Människan. Att alla inre delar och lemmar i hela kroppen får sitt liv från hjärtat och lungorna längs en mångfald olika banor är känt. Den del av människosläktet som är

utanför kyrkan där Ordet finns, och som utgör den nyssnämnda Människans lemmar, får också sitt liv på samma sätt. Himlens förbindelse genom Ordet med dem som befinner sig långt borta kan jämföras med ljus som från ett centrum sprider sig vida omkring. Det Gudomliga Ljuset är i Ordet, och Herren är närvarande i Ordet med himlen, och på grund av den närvaron är också de som är långt borta i ljus. Men det skulle förhålla sig annorlunda om Ordet inte fanns. Detta kan ytterligare belysas med hjälp av allt som anförts ovan beträffande himlens form, enligt vilken allt umgänge och ömsesidigt utbyte i himlen äger rum. Medan detta arkanum är förståeligt för dem som är i andligt ljus, är det dock inte förståeligt för dem som blott är i naturligt ljus. De som är i andligt ljus ser nämligen oräkneliga ting klart och tydligt, medan de som blott är i naturligt ljus inte ser dem, eller ser dem blott som ett enda stort mörker.

309. Om ett sådant Ord inte hade givits skulle människan på denna jord ha blivit avskild från himlen, och om hon avskildes från himlen, skulle hon inte kunna vara förnuftig. Det mänskliga förnuftet alstras nämligen genom att himmelskt ljus strömmar in. Människan på denna jord är för övrigt numera så funtad att hon inte kan ta emot direkt uppenbarelse och på så vis undervisas om Gudomliga sanningar, något som invånarna på andra jordklot kan, vilket har skildrats i en särskild liten skrift. Människan på denna jord är nämligen mer än människor på andra jordklot i det som är världsligt, och alltså i yttre ting, och det är ju de inre delarna av sinnet hos människan som är mottagliga för uppenbarelse. Om de yttre delarna av hennes sinne skulle ta emot den skulle det sanna inte bli förstått. Att människan på denna jord är så beskaffad är tydligt av de människor inom kyrkan, som trots att de har kännedom från Ordet om himlen, helvetet och livet efter döden, likväl i hjärtat förnekar dessa ting. Bland dem finns till och med sådana som mer än andra jagar efter rykte för lärdom, om vilka man därför skulle kunna tro att de var visare än andra.

310. Jag har åtskilliga gånger talat med änglarna om Ordet och påpekat att det ringaktas av en del människor på grund av dess enkla stil, samt att över huvud taget ingenting är känt om dess inre mening, och att ingen följaktligen tror att det ligger så mycken vishet fördold i det. Änglarna svarar att trots att Ordets stil i bokstavsmeningen ser så enkel ut, så finns det ändå inte någonting som kan jämföras med denna stil i förträfflighet, ty den Gudomliga meningen ligger fördold i den, icke blott i meningen i dess helhet, utan till och

med i varje enskilt ord, och änglarna sade vidare att denna visdom lyser fram i himlen. De önskade säga att denna vishet är himlens ljus, emedan den är det Gudomliga sanna. Det är nämligen det Gudomliga sanna som lyser i himlen (se ovan, nr 132). De sade dessutom att utan ett sådant Ord skulle det inte finnas något av himlens ljus hos människorna på vår jord, och alltså inte heller någon förbindelse mellan dem och himlen. Denna förbindelse upprättas nämligen i samma grad som himlens ljus förekommer hos människan, och endast i samma grad får hon uppenbarelse av det Gudomliga sanna genom Ordet. Att människan inte vet att denna förbindelse upprättas genom motsvarigheten av Ordets andliga mening med dess naturliga mening beror på att människan på denna jord inte vet någonting om änglarnas andliga sätt att tänka och tala, och hur detta är olika människans naturliga sätt att tänka och tala. Därtill kommer att om hon inte vet detta, kan hon alls inte veta vad den inre meningen är, och följaktligen kan hon inte heller veta att en sådan förbindelse kan upprättas genom den inre meningen i Ordet. Ytterligare sade de att om människan visste att det fanns en sådan inre mening och, när hon läste Ordet, tänkte med utgångspunkt från någon kunskap om denna mening, skulle hon komma in i en inre vishet och förbindas än närmare med himlen, emedan hon därigenom skulle ingå i liknande tänkesätt som änglarna.

Att himlen och helvetet kommer från människosläktet

311. I den kristna världen är man fullständigt okunnig om att himlen och helvetet kommer från människosläktet. Man tror nämligen att änglar skapades från begynnelsen, och att himlen uppkom på så sätt. Man tror till och med att djävulen eller satan var en ljusets ängel, men att han nedkastades med hela sitt anhang därför att han hade gjort uppror, och att helvetet därigenom kom till. Änglarna förvånar sig storligen över att en sådan uppfattning råder i den kristna världen, och de förvånar sig än mer över att praktiskt taget ingenting är känt om himlen, trots att kunskapen om himlen är en av de viktigaste kunskaperna i kyrkans lära. Eftersom en sådan okunnighet råder, fröjdar de sig emellertid av hjärtat åt att Herren nu har behagat uppenbara för människorna många av de särdrag som kännetecknar himlen och helvetet och därigenom har så vitt möjligt skingrat det mörker som dagligen tilltar, då nu kyrkan har kommit till sitt slut.

[2] De vill därför att jag från deras mun skall försäkra att det i hela himlen inte finns en enda ängel som skapades en ängel från begynnelsen, och inte heller någon djävul som skapades till en ljusets ängel och sedan nedkastades i helvetet, utan att alla såväl i himlen som i helvetet kommer från människosläktet, samt att de människor är i himlen som i världen levde i himmelsk kärlek och tro, och att de människor är i helvetet som i världen levde i helvetisk kärlek och tro. De vill också att jag skall försäkra att det är helvetet i dess helhet som kallas Djävulen och Satan, och att det är det helvete som i den andliga världen ligger längst bak, där de bor som kallas onda genier*, som går under benämningen Djävulen, medan det helvete som ligger längre fram, där de bor som kallas onda andar, går under benämningen Satan²¹¹. Hurdant det ena och det andra av dessa helveten är kommer att beskrivas längre fram.

* Se nr 123, fotnoten.

[3] Änglarna sade att den kristna världen hade skapat sig en sådan tro [som den som omnämns i början av detta kapitel] om dem som bor i himlen och dem som bor i helvetet från vissa ställen i Ordet som inte har blivit förstådda annat än efter bokstavsmeningen, och som inte har blivit belysta eller förklarade med hjälp av äkta lära från Ordet. Dock är det ju så att om Ordets bokstavsmening inte belyses av äkta lära splittrar den sinnet och ger upphov till okunnighet, kätterier och misstag²¹².

312. Att människorna i kyrkan tror på ovan nämnda sätt beror på att de tror att ingen människa kommer vare sig till himlen eller till helvetet förrän vid tiden för den yttersta domen. Om denna har de skapat sig den uppfattningen att allt som är inför ögonen då kommer att förgås och nya ting uppstå, att själen då kommer att gå tillbaka till sin kropp och att människan på grund av denna förbindelse mellan själen och kroppen då åter kommer att leva som människa. Denna trosuppfattning inbegriper den just nämnda: att änglarna skapades som änglar från begynnelsen. Man kan nämligen inte tro att himlen och helvetet kommer från mänskligheten samtidigt som man tror att ingen människa kommer dit förrän vid världens ände.

[2] För att människan må bli övertygad om att så ej är fallet har jag emellertid fått umgås med änglarna och även fått tala med de andar som är i helvetet, och detta nu under flera år, och emellanåt oavbrutet från morgon till kväll, och på så sätt har jag blivit informerad om himlen och helvetet. Detta har fått ske för att människorna i kyrkan inte längre skall förbli i sin felaktiga uppfattning om uppståndelsen vid tiden för domen, och om själens tillstånd under tiden, och i sin uppfattning om änglarna och djävulen. Eftersom denna trosuppfattning är en falsk trosuppfattning innebär den mörker, och hos dem som tänker på dessa saker med utgångspunkt från sitt eget förstånd medför den tvivel och till sist förnekelse. De säger nämligen i sitt hjärta: ”Hur kan en så stor himmel med solen och månen och så många stjärnbilder förstöras och förskingras? Och hur kan stjärnorna då falla från himlen ned på jorden, när de ju är större än jorden? Och hur kan kroppar, som har ätit upp av maskar, förtärts av förruttnelse och skingrats för alla vindar, återförenas med sin själ? Och var är själen under tiden, och hurdan är den, när den är utan de sinnen den hade i kroppen?”

[3] Dessutom finns det många andra liknande frågor, som emedan de är obegripliga, inte kan bli föremål för tro, och som hos många människor förstör tron på själens liv efter döden och på himlen och helvetet, och i och med detta

på allt övrigt som tillhör kyrkans tro. Att dessa trosbegrepp har underminerats framgår tydligt av dem som säger: ”Vem har kommit till oss från himlen och berättat att den finns? Vad är helvetet? Finns det verkligen? Vad är detta för något, att en människa kommer att plågas i eld i all evighet? Vad är domedagen för något? Har man då inte i århundraden väntat förgäves på den?” Förutom mycket annat som innebär en förnekelse av allt.

[4] För att alltså de som tänker på detta sätt – och som på grund av sin världsliga vishet anses bildade och lärda – inte längre skall kunna förvirra de i tro och hjärta okonstlade och ge upphov till ett helvetiskt mörker beträffande Gud, himlen och det eviga livet och allt annat som beror därav, har min andes inre sinnesförmögenheter upplåtits av Herren, och det har sålunda givits mig att tala med alla avlidna som jag någonsin känt i det kroppsliga livet. Med en del har jag fått tala under flera dagar, med andra under månader, och med åter andra under ett helt år. Dessutom har jag fått tala med så många andra att det skulle vara för lite om jag sade hundra tusen, av vilka många var i himlarna och många i helvetena. Jag har också talat med några redan två dagar efter deras död och talat om för dem att alla förberedelser för deras begravning nu höll på att vidtagas^a. På detta svarade de att man gjorde rätt i att lägga bort det som hade tjänat dem som kropp med alla dess förrättningar i världen. De ville dessutom att jag skulle säga att de inte var döda, utan levde lika mycket som människor nu som förr, och att de endast hade flyttat över från en värld till en annan, och att de inte var medvetna om att ha förlorat någonting, emedan de hade en kropp och kroppsliga sinnen som förut och likaså förstånd och vilja som förut, samt att de hade liknande tankar och känslor och liknande sinnesförnimmelser och önskningsar – allt precis som de hade i världen.

[5] De flesta av dem som nyligen dött uppfylls av en ny glädje över att leva, när de ser att de lever som människor precis som förut och i ett liknande tillstånd. (Efter döden är nämligen vars och ens livstillstånd först sådant som det varit i världen, men det förändras så småningom antingen till en himmel eller till ett helvete för honom.) De sade också att de inte hade kunnat tro detta. De förundrade sig dock storligen över att de varit i en sådan okunnighet och blindhet med hänsyn till sitt livstillstånd efter döden, och än mer över att människorna i kyrkan var det, som dock framför alla andra på hela jordklotet borde vara i ljus beträffande denna sak²¹³. Först därefter fick de upp ögonen för orsaken till denna blindhet och okunnighet, vilken var den att yttre ting, som var världsliga och kroppsliga, hade bemäktigat sig och uppfyllt deras sinnen i så hög grad att

de inte kunde upplyftas i himlens ljus och bry sig om andra kyrkliga frågor än lärosatser. När kroppsliga och världsliga ting älskas så mycket som i dag är fallet, inflyter nämligen från dem idel mörker, när människorna försöker gå längre än till lärosatser.

313. Många av de lärda från den kristna världen häpnar när de efter döden ser att de har en kropp och kläder och bor i hus precis som i världen. När de dessutom påminner sig vad de tänkte om livet efter döden, om själen, om andar och om himlen och helvetet, uppfylls de av blygsel och erkänner att de tänkte dåraktigt, och att de i tron enkla var mycket visare än de. De lärda män som bekräftat sig i sådana uppfattningar och tillskrivit naturen allt utforskades, och det visade sig att deras inre sinnen^a var helt tillslutna och deras yttre sinnen^b upplåtna, så att de inte såg upp mot himlen, utan ned mot världen och följaktligen mot helvetet. Det är nämligen så att människan ser upp mot himlen i samma mån som hennes inre sinnesorgan är öppna, men i den mån som de inre sinnesorganen är tillslutna och de yttre öppna, ser hon ned mot helvetet. Människans inre sinnesorgan är nämligen skapade till att ta emot allt som hör himlen till, och hennes yttre sinnesorgan till att ta emot allt som hör världen till, och den som tar emot världen, och inte samtidigt himlen, tar emot helvetet²¹⁴.

314. Att himlen kommer från människosläktet kan man också fastslå som ett faktum därav att änglarnas sinnen och människornas sinnen är lika och att både änglar och människor fröjdar sig åt att kunna förstå, förnimma och vilja och att de är skapade till att kunna ta emot himlen. Det mänskliga sinnet kan nämligen bli vist lika väl som änglasinnet, men att människan inte blir lika vis i världen beror på att hennes sinne då är i en jordisk kropp, och i den jordiska eller naturliga kroppen tänker människans andliga sinne på ett naturligt sätt. Det förhåller sig emellertid helt annorlunda när det andliga sinnet är löst från sitt samband med den naturliga kroppen. Då tänker det andliga sinnet inte längre på ett naturligt utan på ett andligt sätt, och när det tänker på ett andligt sätt då tänker det på sådant som är obegripligt och översinnligt för den naturliga människan och blir alltså vist som en ängel. Av allt detta kan man konstatera att människans inre sinne, som kallas hennes ande, till sitt väsen är en ängel (se ovan, nr 57)²¹⁵, och att när anden är löst från den jordiska kroppen är den lika mycket som förut i mänsklig form och i själva verket en ängel. (Att en ängel är i fullkomlig mänsklig form, se ovan, nr 73–77.) När

däremot människans inre sinne inte är öppet uppåt utan endast nedåt, så är det visserligen efter upplösningen från kroppen fortfarande i mänsklig form, men i en fasansfull och djävulsk sådan, ty hon kan inte längre se uppåt mot himlen utan endast nedåt mot helvetet.

315. Den som har blivit undervisad om den Gudomliga ordningen kan också förstå att människan skapades till att bli en ängel, emedan det yttersta av ordningen är i henne (nr 304), vari det som hör till himlens och änglarnas vishet kan ta form och förnyas och mångfaldigas. Den Gudomliga ordningen stannar aldrig av halvvägs och skapar något där utan en yttersta grundval^a. Utan en sådan grundval är den Gudomliga ordningen nämligen inte i sin fullhet och fullkomlighet. Den går städse vidare till det yttersta av skapelsen²⁰⁷, och när den är där, då tar den form och även förnyar sig och fortsätter att skapa med hjälp av de därstädes sammanförda medlen, vilket sker genom fortplantning. Därför är det i det yttersta av skapelsen som himlens plantskola föreligger.

316. Att Herren icke blott uppstod med hänsyn till anden, utan även med hänsyn till kroppen, berodde på att Herren förhålligade hela sitt Mänskliga när han var i världen, det vill säga gjorde det Gudomligt. Själens som han hade från Fadern var nämligen Själva det Gudomliga, och kroppen gjordes till en likhet med själen, det vill säga till en likhet med Fadern, och alltså Gudomlig. Detta är orsaken till att Herren, till skillnad från någon människa, uppstod med avseende på både själ och kropp²¹⁶. Detta uppenbarade han också för lärjungarna, som trodde att de såg en ande när de såg honom, i det han sade:

Se på mina händer och mina fötter, att det är jag själv. Känn på mig och se på mig, en ande har inte kött och ben, såsom ni ser att jag har. (*Luk. 24:39.*)

Härmed gav han tillkänna att han är människa inte bara med avseende på anden utan också med avseende på kroppen.

317. För att man må veta att människan lever efter döden och att hon antingen kommer till himlen eller till helvetet alltefter sitt liv i världen, så har många saker blivit uppenbarade för mig om människans tillstånd efter döden. Detta skall uppenbaras längre fram, där det kommer att handla om andarnas värld.